

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1006/2015
03.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиље М.С. из К., чији је пуномоћник Д.Т., адвокат из К., против тужене В.б. АД Н.С. – Ф.К., коју заступа Н.А., адвокат из Н.С., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2/2014 од 20.11.2014. године, у седници одржаној 03.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2/2014 од 20.11.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2/2014 од 20.11.2014. године преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 7/13 од 08.11.2013. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се као незаконита пониште решења тужене: бр. 01.1-11457123-ХР од 17.09.2010. године и бр. 01.01-1145/123-ХР од 22.09.2010. године, а тужена обавезе да је врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају врсти и степену њене стручне спреме. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију са предлогом да се ревизија одбаци као недозвољена или одбије као неоснована, а тужиља обавезе на накнаду трошкова ревизијског поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП, и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилца која поседује први степен стручне спреме (завршену основну школу) била је у радном односу на одређено време на период од 3 године код тужене на пословима спремачице на основу Споразума о преузимању од 31.12.2002. године, а од 01.01.2006.године, по закљученом уговору о раду засновала је радни однос на неодређено време на пословима 2836-бројач новца, Е. у К.. Дана 01.12.2009. године, на основу закљученог Анекса уговора о раду распоређена је на послове ...-благајник - шалтер у К.. Фактички је послове обављала у Ф. у К.. Тужена је поступак спровођења технолошких промена спровела према чл.153.-163. Закона о раду, а сагласно извршеним организационим променама Правилником о измени Правилника о систематизацији радних места од 18.08.2010. укинута су сва радна места систематизована у организационим деловима, између осталих укинута је и шалтер у К., Ф. у К., где је тужилца била распоређена. Тим правилником (као и претходном систематизацијом од 31.12.2009. године) као услов за обављање послова благајника прописано је да запослени поседује ВСС,ВШ или ССС, VII 1, VI или IV степен стручне спреме. Имајући у виду степен стручне спреме који је поседовала, тужилца није могла бити распоређена на друге одговарајуће послове, па је решењем од 17.09.2010. године, утврђен престанак потребе за њеним радом и право на отпремнину, а по исплати отпремнине уговор о раду јој је отказан решењем од 22.09.2010. године. Пре истека рока од 6 месеци, дана 25.10.2010. године, тужена је на радно место под шифром ... – благајник у Ф. К./, примила дипломираног економисту са VIII стручне спреме.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је поништио побијана решења, налазећи да је тужена поступила противно одредби члана 9. став 1. Одлуке о спровођењу Одлуке Управног одбора о утврђивању вишка запослених због технолошких, организационих и економских промена код тужене и Програму решавања вишка запослених од 24.08.2010. године, јер је на радно место 5048 - благајник у Ф. у К., пре истека шест месеци од престанка радног односа тужилце, због повећаног обима посла засновала радни однос на одређено време са другим запосленим.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, правилном применом члана 179. тачка 9., у вези члана 182. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05 и 54/09).

И по становишту Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, имајући пре свега у виду да је тужена спровела поступак утврђивања вишка запослених сагласно одредбама члана 153. – 156. Закона о раду. Правилником о систематизацији радних места од 18.08.2010.извршена је измена претходног правилника, тако што су укинута сва радна места систематизована у организационим деловима а између осталог је

укинут шалтер у К., па је постојао оправдан разлог за доношење побижаних решења. Наиме, укидањем Ф. у К., у којој је тужиља била распоређена, престала је потреба за њеним радом, а како тужена банка, имајући у виду стручну спрему коју тужиља поседује, није била у могућности да је распореди на друго одговарајуће радно место, нити да примени неку од мера решавања вишка запослених, законито јој је након исплате отпремнине из чл.158., применом чл. 179. тачка 9.ЗОР-а, отказала уговор о раду.

Према чл.182. ЗОР-а, ако откаже уговор о раду запосленом у случају из чл. 179. тачка 9. овог закона, послодавац не може на истим пословима да запосли друго лице у року од шест месеци од дана престанка радног односа, а уколико пре истека шест месеци настане потреба за обављањем истих послова, предност за закључивање уговора о раду има запослени коме је престао радни однос. Примена ове норме подразумева да запослени испуњава услове прописане актом послодавца за обављање тих послова. Како тужиља није испуњавала те услове ни по одредбама претходно важећег, ни по новом Правилнику о организацији и систематизацији послова, тужена није могла да јој да предност за закључивање уговора о раду.

На основу члана 405. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Применом члана 154. став 1. ЗПП, захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења ове парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**